

Welkom in Duisterdal

*Waar het altijd schemert en
de sfeer nooit uitdooft*

Fijn (en vooral bijzonder) dat je ons hebt gevonden! In Duisterdal is het heerlijk vertoeven: het is zwoel in de zomer, behaaglijk in de winter. En ja, het is hier altijd een beetje schemerig. Maar wees gerust: je ogen wennen snel... of niet, maar dan kun je altijd nog een mistlantaarn huren bij **Fenikshaven**.

Laat je verwennen in **restaurant Drakenhaard**, waar het haardvuur knettert en het vlees soms mysterieus sappig is. Zin in iets verfijnders? Reserveer een tafeltje bij **Fenikshaven**, het fabuleuze restaurant van Noura. Haar drankjes zijn warm en troostend, en soms brengen ze herinneringen aan een ander leven boven.

Zin om te snuffelen? De **antiekwinkel Beziëld Bezit** ligt vol met voorwerpen die je nergens anders vindt. Letterlijk. Niemand weet precies waar ze vandaan komen, maar ze hebben allemaal een verhaal. Soms hoor je er zelfs een fluistering in.

Boekenwormen opgelet: de **bibliotheek van Duisterdal** bevat werken die al eeuwenlang als verdwenen worden beschouwd. Je vindt er titels als *De Schaduwbloem* en *Planten die je liever niet plukt*.

Vergeet ook zeker niet de **Wonderkas** te bezoeken, een sprookjesachtige plantenkas waar maanlelies en nachtbloemen zacht gloeien, kristalvarens hun bladeren naar je toe buigen en de lucht naar dromen, honing en heel soms naar knoflook ruikt. Maar pas op dat je niet verdwaalt tussen de kronkelende gangpaden en de bloemen die je naam lijken te fluisteren.

Onze geliefde burgemeester, **Ulrike Urenstein**, heet je van harte welkom. Ze spreekt graag in raadselen, dus voel je vrij om te glimlachen en gewoon te knikken.

Wees gewaarschuwd! Niet alle paden in Duisterdal zijn even vriendelijk. Sommige verdwijnen zomaar in het **Nergenswoud**. En als je dan ineens voor een eenzame metalen trap staat... **Wat je ook doet, beklim die niet!**

Veel plezier in Duisterdal!

En vergeet niet waar je vandaan kwam.

ps Raadpleeg de plattegrond op de schutbladen voor meer houvast tijdens je trip. Je weet maar nooit waar je uitkomt...

I

Mist in de duisternis

Orfeo tuurt door het autoraampje naar buiten. Steeds minder straatlantaarns verlichten de smalle bosweg. De dicht opeengepakte bomen slokken het daglicht bijna volledig op. De koplampen van de auto laten schaduwen tussen de stammen dansen, die als zwijgende wachters voorbijschieten.

Met elke kilometer voelt Orfeo sterker wat hij achterlaat. De stad, zijn kamer, zijn vriend Roaz – alsof alles langzaam oplost. Er knaagt iets in zijn borst. Verdriet en boosheid lopen zo door elkaar dat hij ze nauwelijks van elkaar kan onderscheiden.

Zijn moeder draait zich om in de rijdersstoel en werpt hem een geforceerde glimlach toe. ‘Ach, lieverd, kijk nou toch niet zo sip. Je gaat het heus wel naar je zin krijgen in Duisterdal.’ Ze legt een hand op zijn knie.

Orfeo duwt zuchtend haar hand weg en slaat zijn armen over elkaar. Hij draait zijn hoofd opzij en staart naar de weg. Liever zwijgt hij, maar zijn moeder laat dat nooit zomaar toe. Communiceren vindt ze superbelangrijk. Ze wil altijd weten wat er in zijn hoofd omgaat. Alsof ze er ook maar iets van zou begrijpen.

‘Tuurlijk, mam,’ mompelt hij. Zijn stem komt nauwelijks boven de muziek uit, waar zijn vader enthousiast en luidkeels op meezingt.

Haar woorden roepen pijnlijke beelden bij hem op. Hij ziet zichzelf achter zijn gamecomputer zitten, waar hij tot diep in de nacht werkte aan zijn eerste zelfgeprogrammeerde game. En hij ziet Roaz, zijn beste vriend, met wie hij uren op de skatebaan doorbracht. Lachend en schreeuwend, tot hun stemmen schor waren.

Maar die gebeurtenissen zijn nu niet meer dan herinneringen. Duisterdal trekt een onzichtbare grens, waarachter zijn oude leven niet meer bestaat.

Zijn vader dempt de muziek. ‘Laat die jongen toch met rust, Elara,’ mompelt hij. ‘Hij kan er toch niks aan doen dat wij deze beslissing hebben genomen. Alles verkopen om helemaal opnieuw te beginnen.’

Orfeo’s vingers klemmen zich steviger om de zoom van zijn veel te grote hoodie. *Nee, precies, pap. Jullie hebben dit besloten. Jullie hebben mij uit mijn leven gerukt. Ik moet alles achterlaten... voor jullie.* Een wrange smaak vult zijn mond. *Een geweldig cadeau voor mijn dertiende verjaardag.*

Het liefst wil hij alles eruit gooien, hen laten voelen hoe oneerlijk dit is. Maar in plaats daarvan perst hij er op vlakke toon uit: ‘*Thanks, pap.*’

Zijn vader zet de muziek weer harder. De bas dreunt in Orfeo’s borst, maar hij let er niet meer op. Zijn blik glijdt langs het raam, waar de straatlantaarns steeds sporadischer opduiken. Eén, twee... tien seconden niets. Nog eentje. Dan duisternis. Alleen de koplampen van de auto snijden door de mist die over de weg hangt. De bomen lijken naar elkaar toe te buigen, als reuzen die een geheim fluisteren.

Orfeo schuift naar het midden van de achterbank en gaat rechtop zitten. De weg voor hen strekt zich uit als een zwart lint. Hobbels en kuilen maken het oppervlak grillig en

onbetrouwbaar. De spanning in zijn lichaam neemt toe. Links en rechts kruipen de struiken onheilspellend dichterbij en de takken lijken de auto haast te willen grijpen.

Zijn ouders zijn ondertussen weer in een van hun eindeloze discussies beland. Zijn vader zucht en knijpt in het stuur. Orfeo houdt zijn adem in en focust op de weg. Zijn hier eigenlijk nog wel andere auto's? Aan de diepe scheuren en kuilen in het asfalt te zien, wordt hier weinig onderhoud gedaan.

Plotseling ziet Orfeo flarden mist over de voorruit trekken. Eerst lijkt het gewoon een nevel, tot een gezicht zich in de mist aftekent. Holle ogen staren hem recht aan en een mond opent zich zonder geluid.

Een ijsskoude rilling jaagt langs Orfeo's ruggengraat. Hij drukt zich dieper in de achterbank en zijn vingers klauwen in de bekleding.

'*W-w-what the...?*' stamelt hij, terwijl hij zijn snelle ademhaling onder controle probeert te krijgen.

Zijn ouders beëindigen hun discussie. Zijn moeder draait zich half om en fronst haar wenkbrauwen. 'Wat is er?'

'Zagen jullie... dat?' Zijn stem klinkt dunner dan hij wil.

'Wat... Waar heb je het over?' vraagt zijn moeder.

Zijn vader kijkt hem even via de achteruitkijkspiegel aan, net op het moment dat de radio kraakt. Een akelig, statisch geluid vult de auto. Zonder waarschuwing scheurt een ijselijk gegil door de speakers.

Zijn vader vloekt en rukt aan het stuur naar links. Orfeo's hoofd knalt bijna tegen het raam. Takken slaan tegen de zijkant van de auto terwijl ze van de weg af schieten. Op dat moment zweeft er opnieuw een mistgestalte voorbij. Deze keer onmiskenbaar een vrouw.

De auto slingert door de struiken.

‘Sylas, pas op!’ gilt Orfeo’s moeder.

Orfeo’s vader vloekt weer en trapt hard op de rem. ‘Hij doet het niet!’

De koplampen verlichten een gapende afgrond die verderop uit het niets tussen de struiken en bomen opdoemt. Orfeo voelt zijn maag samentrekken. In paniek grijpt hij de hoofdsteen voor zich vast. De rand van de afgrond komt angstwekkend snel dichterbij.

Dit was het. Ze gaan eraan.

De auto kreunt onder de kracht waarmee hij naar voren lijkt te worden gesleurd. De banden zoeken naar grip, maar glijden weg in de drassige grond. Modder spat in alle richtingen, terwijl de auto gevaarlijk begint te slingeren.

Orfeo’s vingers schieten weg over de gladde bekleding. Zijn oren suizen van het gelul van zijn moeder.

‘Doe iets!’ schreeuwt ze.

Op het allerlaatste moment komt de auto met een schok tot stilstand. De motor hoest en rook kringelt uit de motorkap.

‘ERUIT!’ brult zijn moeder.

Ze vliegen naar buiten en rennen een eind van de auto weg. Orfeo buigt hijgend voorover. Terwijl hij op zijn knieën steunt, probeert hij zijn razende hartslag tot bedaren te brengen. Zijn benen zijn als pudding.

Zijn vader draait zich om en loopt terug naar de auto.

‘Sylas, kom terug!’ snauwt Orfeo’s moeder. ‘Het is te gevaarlijk!’

Maar Orfeo’s vader negeert haar waarschuwing. Bij de motorkap blijft hij staan. Een paar seconden zwijgt hij. Dan roept hij: ‘Dit geloven jullie niet!’

Orfeo’s adem stukt. Hij wisselt een snelle blik met zijn moeder en rent dan naar zijn vader.

‘Orfeo, doe dat nou niet!’ roept zijn moeder hem achterna.

Maar Orfeo moet het met eigen ogen zien. Zodra hij bij zijn vader staat, ziet hij het ook: waar daarnet nog een afgrond gaapte, staan nu alleen maar struiken. Dicht opeen, wild en ondoordringbaar. Niets verraadde dat hier ooit een afgrond was.

Zijn vader duwt de takken opzij, maar het gat laat zich niet meer zien. ‘Dit is onmogelijk,’ mompelt hij.

Een schel gegil snijdt plots door de stilte. Kort, maar doordringend. Orfeo draait zich met een ruk om.

Er is niets.

Alleen duisternis.

2

De sleuteloeverdracht

Al bijna drie uur lopen Orfeo en zijn ouders over de donkere weg in de richting van Duisterdal. Nadat Orfeo's vader had geconstateerd dat de auto total loss was, waren ze terug naar de weg gelopen. Hoe vaak zijn vader ook iemand probeert te bellen, hun telefoons hebben geen bereik. En onderweg zijn ze ook niemand tegengekomen.

Orfeo's voeten voelen loodzwaar en het liefst zou hij zich op de eerste de beste zachte ondergrond laten vallen. Hij is op. En aan de vermoeide trekken rond de ogen van zijn ouders te zien, zitten zij er net zo doorheen als hij.

Ze hebben de afgelopen uren amper een woord gewisseld. Het ongeluk is als een dikke schaduw tussen hen in blijven hangen, zonder dat iemand er iets hardop over durfde te zeggen. Ondertussen tollende vragen door Orfeo's hoofd. Wat had hun auto zo plotseling van koers doen veranderen? Wie of wat zat daarachter? En waarom deed de mist zo raar?

Plotseling verschijnt er tussen de stammen een schemerige contour. Een huis. Even later volgt er een tweede, en dan nog een. Alsof Duisterdal langzaam uit de schaduwen kruipt.

'Kunnen we hier niet aanbellen?' vraagt Orfeo.

Zijn vader blijft abrupt staan en buigt voorover, zijn handen steunend op zijn knieën. Zijn schouders gaan zwaar op en neer. Zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd. 'Nee,' zegt hij

hijgend. ‘Er brandt nergens licht. Het lijkt hier wel verlaten.’

Orfeo’s moeder haalt haar hand door haar haar en kijkt op naar het bladerdak, waar amper zonlicht doorheen breekt. Haar ogen schieten langs de huizen die half verscholen tussen bomen en struiken staan, als verlegen bewoners die niet gezien willen worden. Iets verderop zien ze een plein, waar een oude put staat, zwart uitgeslagen door de tijd.

‘Ik zou wel wat willen drinken,’ zegt zijn moeder met een dun stemmetje. Ze wijst naar rechts, naar een gebouw dat er bijna uitnodigend uitziet in deze grauwe omgeving. Boven de deur prijkt in vurige letters: FENIKSHAVEN. Daarboven torent een houten feniks uit, zo imposant dat Orfeo onwillekeurig een stap naar achteren doet. De vogel lijkt op het punt te staan om op te stijgen. Zijn snavel is halfgeopend en zijn vlamvormige staart krult sierlijk om het dak. Aan weerszijden van de zware deur flakkeren zes kaarsen in windlichten.

Orfeo gluurt door een beslagen raam naar binnen. Het is er druk. Nu pas hoort hij gelach en het gerinkel van glazen. Hier is dus iedereen. Lange houten tafels staan kriskras opgesteld en overal hangen rode en oranje lantaarns die het interieur in een gloed van een eeuwige zonsondergang zetten. Voor het eerst sinds uren ontspant iets in zijn borst.

Zijn vader opent de deur en het geluid zwelt aan tot een golf die over hen heen spoelt. Niemand kijkt op of om, zelfs niet als Orfeo’s vader naar de bar loopt.

Daarachter staat een vrouw van kleur met een bos lange blonde krullen. Terwijl ze verschillende soorten bierglazen op een dienblad zet, vangt een haarspeld in de vorm van een feniks, half verborgen in haar krullen, het licht.

‘Wat?’ snauwt ze zonder op te kijken, terwijl ze een glas vult. ‘Zie je niet dat ik het druk heb?’

Zijn vader schraapt ongemakkelijk zijn keel. ‘Ehm... sorry dat we zo binnenvallen, maar we hebben onderweg een ongeluk gehad met de auto. Die hebben we moeten achterlaten in het bos. We zijn daardoor uren te laat voor een afspraak in het gemeentehuis met een makelaar en mevrouw Urenstein. Weet u waar we hen kunnen bereiken?’

De barvrouw werpt eindelijk een blik op Orfeo’s vader en haar gezicht klaart op. ‘O! De familie Duynschade! Natuurlijk, mevrouw Urenstein vertelde al over jullie.’ Ze zet snel de glazen neer, veegt haar handen af aan haar schort en steekt een brede hand uit naar Orfeo’s vader. Haar grijns is zo uitbundig dat het bijna iets dwangmatigs heeft. ‘Ik ben Noura. Sorry voor de chaos hier, er is overmorgen een grote ceremonie en iedereen tankt alvast wat moed.’

‘Geeft niet.’ Zijn vader glimlacht plichtmatig. ‘Ik ben Sylas, dit is mijn vrouw Elara en mijn zoon Orfeo. We hebben hier een huis gekocht.’

Noura’s gezicht licht op en ze krijgt een grote glimlach. ‘Het huis van de Vlerkenhoutjes, natuurlijk!’

Het is alsof ze een vloek heeft uitgesproken. Het gelach en gepraat in het restaurant sterft abrupt weg. Tientallen ogen priemen in hun rug. Orfeo’s mond wordt droog. Overal hoort hij zacht gefluister.

Samen met zijn moeder loopt hij nu ook naar de bar.

‘Wat is er met de Vlerkenhoutjes?’ vraagt Orfeo’s vader, zichtbaar gespannen. ‘De makelaar zei alleen dat het huis al even leeg stond.’

Aan het einde van de bar schuift een man zijn glas opzij. Zijn gezicht is rood van de drank en zijn grijze snor hangt als een natte borstel boven zijn lip.

‘Agnes Vlerkenhout kon dat huis niet snel genoeg achter

zich laten,' bromt hij. 'Ze is blij eindelijk verlost te zijn van het verleden dat haar altijd achtervolgde.' Hij neemt een slok. 'Er wordt nu eindelijk goed voor haar gezorgd. Dus ze heeft de rust gevonden waar ze zo lang naar op zoek was.'

'Agnes?' vraagt Orfeo's vader verward, die heen en weer kijkt tussen Noura en de man.

De man haalt zijn schouders op. 'De laatste Vlerkenhout. Tenminste...'

'Ach joh, niet naar hem luisteren.' Noura lacht net iets te hard. 'Niks om je druk over te maken.' Ze legt iets te nadrukkelijk een arm om de schouder van Orfeo's vader. 'Jullie gaan het er vast heerlijk hebben. Hebben jullie het huis eigenlijk al vanbinnen gezien?'

'Nee, dat kwam er niet van,' antwoordt Elara. Haar vingers plukken nerveus aan een knoop van haar blouse. 'Alles moest nogal snel. Als het goed is, komen vanavond de verhuishagens met onze spullen.'

'Dan hoop ik maar dat het huis jullie net zo warm zal ontvangen als jullie het zullen vullen met... eh... liefde.' Noura glimlacht, maar er klinkt haast iets wanhopigs door in haar stem.

Nou, dat weet ik niet, zou Orfeo willen zeggen. Ik zou er niet raar van opkijken als het huis na onze intrek nog killer aanvoelt dan nu.

Maar hij perst een geruststellende glimlach op zijn gezicht. Daar is hij goed in: doen alsof alles oké is, terwijl hij het liefst zou gillen. Want nog altijd zijn al die nieuwsgierige en opdringerige blikken op hen gericht.

Hij zoekt houvast in de ruimte en vindt die even bij een meisje dat aan een van de tafels zit. Ze heeft grote helder-groene ogen en lang bruin haar in een staart. Rond haar hals

schittert een zilveren hanger. Zij lijkt als enige niet mee te doen aan het gefluister. Nieuwsgierig bekijkt ze hem en Orfeo glimlacht voorzichtig naar haar.

Dan gaat de deur van het restaurant open en valt er plots een koude luchtstroom naar binnen. Op de drempel staat een mollige vrouw in een strak donker pak dat hier in dit dorp net zo misplaatst lijkt als een pinguïn op een boerderij. Ze neemt de ruimte meteen in beslag met haar zelfverzekerde houding.

‘Daar is mevrouw Urenstein,’ zegt Noura opgelucht.

De vrouw loopt op hen af en steekt haar hand uit. ‘Familie Duynschade, neem ik aan? Welkom in Duisterdal. Ik ben Ulrike Urenstein, burgemeester van dit mooie dorp. Is de reis wel voorspoedig verlopen? Ik vroeg me al af waar jullie bleven.’

‘Nou, niet echt.’ Sylas pakt kordaat de hand van de burgemeester en schudt die. ‘We zijn door de mist van de weg geraakt en met de auto diep de struiken in gereden. We hebben hem moeten achterlaten.’

‘En daarna moesten we uren lopen,’ voegt Orfeo’s moeder er met een zucht aan toe.

‘Dat vind ik verschrikkelijk om te horen. Hopelijk zijn jullie een beetje van de schrik bekomen.’

Orfeo’s moeder opent haar mond om te antwoorden, maar Orfeo’s vader is haar voor. ‘Nou ja, het is gelukkig goed afgelopen, al is de auto wel total loss. Maar laat ik me even netjes voorstellen. Ik ben Sylas, dit zijn mijn vrouw Elara en onze zoon Orfeo.’

De blik van de burgemeester blijft net iets te lang op Orfeo hangen. Hij begint zich er ongemakkelijk door te voelen.

‘Fijn om kennis met jullie te maken. Het spijt me trouwens dat Klaartje, jullie makelaar, niet bij de sleuteloverdracht aan-

wezig kan zijn. Iets met familieomstandigheden. Maar niet getreurd.' Ulrike glimlacht strak en zet haar zwarte leren aktetas op een tafeltje. Ze haalt er een sleutel uit en houdt die hoog op, alsof ze een zeldzaam juweel toont. 'Bij deze geef ik jullie officieel de sleutel van jullie prachtige nieuwe huis. Gefeliciteerd. Ik hoop dat jullie je hier snel thuis zullen voelen. Vergeet overigens niet dat er overmorgen een belangrijke ceremonie wordt gehouden.' Ze knipoogt. 'Jullie zijn van harte uitgenodigd.'

Orfeo staart naar de sleutel in haar hand. Het kleine metalen voorwerp lijkt hem bijna uit te lachen en te zeggen: *ik heb jullie maar mooi in de val gelokt en voor altijd uit de stad verbannen*. Zo voelt het voor hem althans.

'Helaas moet ik me nu weer haasten. De voorbereidingen vergen veel tijd. Maar zodra het hier wat rustiger is, kom ik graag nog eens persoonlijk kennismaken.' Ze drukt de sleutel in de hand van Orfeo's vader en verdwijnt net zo plotseling als ze gekomen is.

Orfeo kijkt om zich heen. De mensen in het restaurant hebben hun gesprekken voorzichtig hervat, maar af en toe glijden er toch nog wat blikken zijn kant op. Blikken die net te snel worden afgewend. Alsof er onder de oppervlakte een groot geheim broeit dat ze koste wat het kost verborgen willen houden.

En diep vanbinnen weet Orfeo al dat hij zich in Duisterdal nooit echt thuis zal voelen.

3

Troostcadeau

Na het bezoek aan Fenikshaven gaat Orfeo met zijn ouders naar het huis dat nu van hen is. Het staat een stukje bij het plein vandaan en heeft veel weg van een ouderwetse, statige villa. Het is drie verdiepingen hoog, met donkere ramen die terugstaren als holle ogen.

Pas binnen ontdekt Orfeo hoe groot het eigenlijk is. Er is een enorme kelder, die naar vocht en aarde ruikt. En de zolder is zo uitgestrekt dat hij er makkelijk zou kunnen verdwalen. Hij verkent het huis in zijn eentje, kamer na kamer, trap na trap.

Maar van zijn eigen kamer is hij het meest onder de indruk. Die is minstens vier keer zo groot als zijn oude. Natuurlijk zou hij dit nooit toegeven, maar misschien pakt deze verhuizing toch nog goed uit.

Ruim een uur later komen er twee grote verhuiswagens Duisterdal binnengereden. Orfeo vindt het een wonder dat ze tot hier zijn gekomen. Ze parkeren midden op het plein en iedereen helpt met het sjouwen van dozen en meubels.

's Avonds laat staat Orfeo in zijn kamer, tussen kartonnen dozen die tot aan het plafond zijn opgestapeld. Meubels staan er nauwelijks; zijn bed ligt nog ergens beneden te wachten. Maar hij ziet het al helemaal voor zich: zijn nieuwe, brede bureau tegen de muur, met drie ultramoderne schermen

erboven. Ideaal voor zijn streamingset-up. Eindelijk een plek waar hij kan wegduiken in zijn eigen wereld.

Een troostcadeau, zo hadden zijn ouders zijn nieuwe bureau en beeldschermen genoemd. Omdat ze de stad gingen veruilen voor dit dorp. Maar eigenlijk voelde het meer als een spijtbetuiging voor alles, vond Orfeo.

Die nacht kan hij nauwelijks slapen. Nadat de verhuizers waren vertrokken, waren zijn ouders en hij uitgeput neergeploft in de woonkamer. Daar slapen ze nu op dunne matrassen, vlak bij de open haard. Zijn vader snurkt alsof hij probeert te winnen van een grasmaaier, terwijl zijn moeder erbij ligt als een wassen beeld dat al jaren achter glas ligt en zelfs niet wakker zou worden van een brandalarm.

Orfeo staart bijna de hele tijd naar het plafond, naar de oude kroonluchter, die eerder die avond zo heftig wiegde dat hij elk moment naar beneden leek te gaan vallen. Zodra Orfeo zijn ogen probeert te sluiten, komt alles terug: het stuur dat uit zijn vaders handen glipte, de mist die net iets te levend leek, en dat grijnzende gezicht erin. En dan die afgrond die er niet was, maar waar ze tóch bijna in waren verdwenen. Het laat hem niet los.

De volgende ochtend zijn z'n ouders al vroeg op. Ze lachen, terwijl ze als bezetenen het oude behang van de muren trekken en met borstels over de vloer schuren. Ze hadden hem ook gevraagd te helpen, maar hij had geweigerd. Zij wilden zo nodig hierheen verhuizen, dus mogen ze het huis lekker zelf opknappen. Zijn kamer doet hij later wel.

Orfeo loopt de tuin achter het huis in. Door een wirwar van struiken en overhangende takken ziet hij iets wits.

Nieuwsgierig loopt hij ernaartoe en ziet onder de hoge bomen een oude, witte camper verscholen staan.

Zijn hart maakt een sprongetje. Die moet van de Vlerkenhoutjes zijn geweest. Mos kruipt langs de onderkant van de wielen, en dunne takken hangen over het dak, maar verder ziet de camper er verrassend goed uit. Het voelt meteen als een plek waar niemand hem lastig zal vallen. Zijn ouders zijn nog dagen bezig met uitpakken en klussen, en zijn kamer is waarschijnlijk ook nog lang niet klaar. Hier kan hij tenminste even ontsnappen aan alle drukte en gezeur en ongestoord aan zijn game werken.

Hij trekt takken en klimop weg van de ramen en maakt de deur vrij van woekerend groen. Wanneer hij de deur uiteindelijk openkrijgt, stroomt een muffe, vochtige lucht naar buiten. Binnen dwarrelen stofdeeltjes door de schemerige ruimte. De banken zijn bedekt met een grijze laag stof, en in een hoek hangt een spinnenweb zo groot dat het bijna een gordijn lijkt.

Toch glimlacht Orfeo. Dit zou een perfecte schuilplaats kunnen worden. Hij moet hem alleen een beetje schoonmaken.

Hij haalt een emmer met sop uit de keuken en gaat aan het werk. Al snel verdwijnen de eerste stoflagen van de tafel en de kastjes. Langzaam voelt de camper steeds minder als een verlaten voertuig en steeds meer als iets van hemzelf.

Als hij niet veel later wat dozen met kleren, tekenboeken en andere spullen ophaalt, vraagt zijn moeder nieuwsgierig: 'Waar ben jij mee bezig?' Ze zit onder het stof en de verfspatten, en in haar hand bungelt een plamuurmes. Haar lichtblonde haar ziet er bijna grijs uit.

Orfeo zet een doos neer en veegt zijn handen af aan zijn

broek. 'Er staat een oude camper in de tuin,' zegt hij. 'Daar ga ik vannacht in slapen.'

Zijn moeder glimlacht verbaasd. 'O, echt? Ik ga wel even met je mee.'

Ze lopen samen naar de camper. Orfeo zet de doos binnen neer en gaat op de rand van de bedbank zitten.

Zijn moeder kijkt rond alsof ze een belangrijke keuring moet doen. 'Dus hier wil je echt vannacht slapen?' vraagt ze ten slotte.

'Ehm, ja. Is dat een probleem?'

'Nee, maar het is wel een beetje dubbelop.' Ze opent een kastdeurtje en kijkt er even in. 'Als je ons helpt, is je eigen kamer eerder klaar.'

'Dat komt later wel.' Orfeo haalt zijn nagel langs een beschadiging in het hout. 'Hier kan ik me tenminste even terugtrekken.'

Zijn moeder blijft met haar hand op het geopende kastdeurtje staan. 'Terugtrekken waarvoor?'

Orfeo kijkt haar aan. 'Dat weet je best.'

Ze zegt niets. Buiten begint het te regenen. De druppels tikken tegen het dak alsof iemand ongeduldig met zijn vingertoppen trommelt.

'Jullie hebben me hiernaartoe gesleept,' gaat hij verder. 'Zonder iets te vragen. Zonder zelfs maar te vertellen waarom.'

'We hebben het je wel verteld.'

'Ja, dat pap zijn baan kwijt is. Maar daarvoor hoef je toch niet meteen naar een gat als dit te verhuizen?'

Zijn moeder wendt haar blik af.

'Zie je wel,' zegt Orfeo. 'Er is meer aan de hand.'

'Orfeo...'

‘Wat dan?’

Ze laat haar hand van het kastje glijden. ‘Het is... ingewikkeld.’

‘Dat zeggen jullie steeds.’ Zijn stem klinkt harder dan hij van plan was. ‘Ben ik soms niet oud genoeg om de waarheid te horen?’

Die vraag lijkt haar te raken. Ze houdt het plamuurmes steviger vast. Orfeo ziet dat haar knokkels wit worden.

Terwijl ze naar de vloer staart, zegt ze: ‘Het ligt niet aan jou.’

‘Dat vroeg ik niet.’

‘Nee.’ Haar stem is nauwelijks meer dan een fluistering. ‘Dat weet ik.’

Er valt een stilte. Orfeo hoort het water langs de ramen lopen. Ergens boven hen schuurt een tak over het dak.

‘Dus ik moet het maar gewoon accepteren?’

‘Ik vraag je alleen om ons te vertrouwen.’

‘Dat wordt lastig als jullie mij niet vertrouwen.’

Zijn moeder knippert snel met haar ogen. Pas dan ziet Orfeo dat ze er moe uit ziet. Niet gewoon moe van het klussen. Anders moe.

‘Je vader en ik proberen het juiste te doen,’ zegt ze vaag.

‘Voor wie?’

Eindelijk kijkt ze hem aan. In haar ogen ziet hij geen boosheid, alleen verdriet, waardoor zijn verzet langzaam wegsmelt.

‘Voor ons allemaal.’

Ze komt naast hem zitten en legt voorzichtig een arm om zijn schouders. Orfeo verstijft even. Een deel van hem wil haar arm wegschuiven. In plaats daarvan blijft hij zitten en kijkt naar de regendruppels die over het raam naar beneden kronkelen.

‘Ik vind het hier verschrikkelijk,’ zegt hij.

‘Ik weet het.’

‘Nee,’ zegt hij verdrietig. ‘Volgens mij weet je dat niet.’

Haar arm zakt van zijn schouders. Even denkt hij dat ze eindelijk zal vertellen wat er werkelijk aan de hand is. Haar lippen gaan van elkaar, maar dan schudt ze haar hoofd.

‘Het spijt me,’ zegt ze.

Het is niet het antwoord waarop hij had gehoopt. Toch klinkt het voor het eerst alsof ze het werkelijk meent.

Zijn moeder staat op en strijkt haar stoffige broek glad. ‘Wij maken je kamer af. Je vader en ik. We beginnen vandaag nog.’

‘Daar gaat het niet om.’

‘Dat weet ik.’ Ze blijft even bij de deur staan. ‘Maar het is tenminste iets wat ik wél voor je kan doen.’

Dan stapt ze naar buiten. De deur valt achter haar dicht en Orfeo blijft alleen achter, terwijl de regen zachtjes op het dak tikt. Zou hij ooit te horen krijgen waarom ze werkelijk hiernaartoe zijn verhuisd?

Die avond eten ze met z’n drieën aan de zware eikenhouten eettafel. De keuken is de eerste ruimte die bewoonbaar en gezellig voelt. Het is een oase van huiselijkheid in het verder nog rommelige huis. De zwart-witte tegelvloer glanst bijna als nieuw en weerspiegelt het warme licht van de koperen lamp boven de tafel. De houten lambrisering langs de muren is opgepoetst en straalt een ouderwetse charme uit. Alle keukenkastjes zijn ingericht, en nu blijkt dat ze nog zeeën van ruimte over hebben.

Orfeo’s moeder heeft een heerlijke maaltijd gekookt. Midden op de tafel staat een dampende pan Spaanse paella, vol

met garnalen, schelpjes, erwten en flinterdunne schijfjes citroen. Ernaast staat een sierlijke schaal met een frisse zomerse salade. Orfeo's moeder had de met de hand beschilderde aardewerken schaal in de kast gevonden. Die moet nog van de Vlerkenhoutjes zijn geweest. Op een houten plank ligt een versgebakken breekbrood, nog warm, met een potje romige aioli erbij. Huisgemaakt uiteraard, met zoveel knoflook erin dat het in Orfeo's neus prikt.

Zijn ouders praten ondertussen over de auto die weggetakeld moet worden (Orfeo's vader had die ochtend meteen met de plaatselijke garage gebeld), over verfsoorten en over de rotte trap naar de kelder die misschien vervangen moet worden. Orfeo hoort ze maar half. In zijn hoofd zit hij alweer achter zijn computer, codes te tikken voor een nieuwe gamewereld vol maanrotsen en zwevende eilanden. Hij ziet het haarscherp voor zich. Hij heeft de *main character* al helemaal uitgedacht, en ook de tegenstander zit in zijn hoofd. Nu hoeft hij alleen nog maar alles verder uit te werken en de wereld te programmeren.

Als ze net aan het toetje zitten – yoghurt met honing, noten en geroosterde vijgen – wordt er op de deur geklopt. De keuken grenst direct aan de hal, dus het geluid echoot na.

Orfeo's vader kijkt vragend op en komt langzaam overeind. 'Wie kan dat zijn, op dit uur?'

Hij loopt de hal in. Door de open keuken is elk geluid hoorbaar. De zware voordeur kraakt als hij opengaat. Daarna klinkt de lage, warme stem van een oudere man.

'Goedenavond, meneer Duynschade. Everhard Drakentong, aangenaam. Ik woon aan de andere kant van het dorp, in de Varanenburcht. Wellicht hebt u die al gezien.'

'Eerlijk gezegd niet,' antwoordt Orfeo's vader met een

nerveuze lach. ‘We zijn vooral bezig geweest om hier alles een beetje bewoonbaar te maken.’

‘Ja, natuurlijk. Maar ik moet u toch even lastigvallen, want zoals u misschien al gemerkt hebt, zijn wij druk bezig met de voorbereidingen van een groot evenement.’

‘Zoiets zei Noura gisteren inderdaad al.’

‘U hebt een zoon, nietwaar?’ Everhards stem zakt en klinkt plots een stuk serieuzer.

Orfeo wisselt een vragende blik met zijn moeder, maar ze schudt haar hoofd.

‘Ja, Orfeo, hoezo?’

‘De ceremonie die morgen plaatsvindt, is ter ere van de kinderen hier in Duisterdal. Ik werk nauw samen met burgemeester Urenstein en het behoort tot mijn taak om nieuwkomers wegwijs te maken in onze tradities. Ik vertel u daar graag meer over, maar sommige zaken bespreek ik liever onder vier ogen. Komt het nu gelegen?’

‘Eh, we zitten nog te eten...’

‘Uitstekend. Dan wandelen we even naar mijn huis toe. O, en neem een foto van uw zoon mee, als u zo vriendelijk wilt zijn. Ik zal later uitleggen waarom.’

Het liefst zou Orfeo willen gaan kijken, maar de blik van zijn moeder zegt genoeg: hij moet blijven zitten.

‘Maar...’ hoort hij zijn vader zeggen.

‘Meneer Duynschade, Sylas, ik snap dat dit misschien wat rauw op uw dak valt, maar het is niet alleen belangrijk voor u om deze informatie te horen. Het is in het belang van heel Duisterdal. We zijn een hechte dorpsgemeenschap, en nieuwkomers hebben een tijdje nodig om zich aan te passen. Aangezien de ceremonie morgen al is, wil ik er alles aan doen om het voor u zo comfortabel mogelijk te maken. Zeker gezien...’

Everhards stem gaat ineens over in gefluister, maar Orfeo kan elk woord nog prima verstaan. ‘Zeker gezien de mogelijkheid dat uw zoon niet langer veilig is.’

Orfeo slikt. Hoorde hij dat goed?